

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce **Ing. J. R.**, zastoupeného Mgr. Romanem Krakovkou, advokátem se sídlem Ostrava, Jaklovecká 1249/18, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 6. 2014, č. j. 22 A 144/2012 - 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3.400 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Romana Krakovky.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 16. 10. 2012, č. j. MSK 136245/2012 žalovaný (dále „stěžovatel“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Obecního úřadu Petřvald (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 9. 2011, č. j. 848/2011. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně postupem dle ustanovení § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) osvědčil, že na pozemku parcelní číslo 525/2 a na části pozemku parcelní číslo 20 v katastrálním území Petřvaldík se nachází těleso místní komunikace s tím, že daná část pozemku parcelní číslo 20 je označena jako parcelní číslo 20/4 a má výměru 93 m².

Rozhodnutí stěžovatele napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále „krajský soud“). Žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro nedostatečnou specifikaci části pozemku parcelní číslo 20, na níž se nachází těleso místní komunikace, ve výroku rozhodnutí. Dále žalobce namítal nesprávné právní posouzení otázky, zda opravdu na části pozemku parcelní číslo 20 vznikla místní komunikace. Podle žalobce též stěžovatel nesprávně vyhodnotil provedené důkazy, neboť z nich nelze dovodit, že se na pozemku parcelní číslo 20 nachází část místní komunikace. Žalobce též namítl,

že byl správním orgánem I. stupně zkrácen na svých procesních právech, neboť nebyl informován, že budou konány výslechy svědků. Tím mu bylo znemožněno klást svědkům otázky. Žalobce rovněž namítl podjatost správního orgánu I. stupně, který se, dle jeho názoru, v řízení snažil hájit zájmy obce Petřvald.

Krajský soud shledal žalobu důvodnou a rozsudkem napadeným kasační stížností zrušil rozhodnutí stěžovatele.

Krajský soud konstatoval, že správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí uvedl: „*Na části pozemku parc. č. 20 v k.ú. Petřvaldík se nachází těleso místní komunikace. Část pozemku parc. č. 20 je označena jako parc. č. 20/4 a má výměru 93 m².*“ V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je pak uvedeno, že „*dle geometrického plánu č. 120-43/2010 ze dne 6. 4. 2010 je zřejmé, že místní komunikace se nachází na části pozemku parc. č. 20*“, a dále, že „*v geometrickém plánu je tento pozemek označen parc. č. 20/4 a má výměru 93 m².*“ Soud zdůraznil význam výrokové části správního rozhodnutí jako nejdůležitější části rozhodnutí. Z toho vyplývá požadavek, aby výrok byl jasný, srozumitelný, přesný a určitý. Pouze tato část správního rozhodnutí je totiž závazná, schopná nabýt právní moci a vykonatelnosti. Výrok má být natolik určitý, aby byl jeho obsah srozumitelný a seznatelný i pro osoby, které nebyly účastníky řízení, respektive pro všechny subjekty, aniž by musely znát obsah správního spisu. Z označení části pozemku, na které se nachází těleso místní komunikace, v rozhodnutí správního orgánu I. stupně jednoznačně nevyplývá, o jakou konkrétní část pozemku parcelní číslo 20 v katastrálním území Petřvaldík se jedná. Odkaz na geometrický plán obsažený v odůvodnění rozhodnutí tento nedostatek neodstraňuje, neboť geometrické plány nejsou obecně zaneseny do žádné veřejně přístupné databáze, na rozdíl od údajů v katastru nemovitostí, které jsou veřejně přístupné. K dosažení jasné představy o tom, kde se nachází těleso předmětné místní komunikace, se tak nelze obejít bez správního spisu. Výrok rozhodnutí by tak měl odkazovat na přesně identifikovaný geometrický plán, který tvoří přílohu rozhodnutí.

Důvodnou shledal krajský soud též námitku žalobce brojící proti porušení jeho procesního práva účastnit se výslechu svědků. Skutečnost, že správní orgán I. stupně neuvědomil žalobce o provádění výslechu svědků, byla mezi účastníky nesporná. Krajský soud dospěl k závěru, že tímto postupem správního orgánu I. stupně byl porušen § 51 odst. 2 správního řádu a uvedl, že účast při dokazování patří k významným procesním právům účastníků správního řízení. Toto pochybení nelze zhojit ani postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu (tj. účastníkovým seznámením se s podklady rozhodnutí a vyjádřením se k podkladům rozhodnutí). Krajský soud odkázal v této otázce na svůj rozsudek sp. zn. 22 Ca 336/2007 a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 96/2005, publikovaný pod č. 1182/2007 Sb. NSS. Dále uvedl, že ani stěžovatel tuto procesní chybu správního orgánu I. stupně nezhojil, pouze poukázal na možnost žalobce seznámit se se spisem podle § 36 odst. 3 správního řádu. Krajský soud konstatoval, že při odhlédnutí od nezákonně provedených důkazů výslechy svědků, nelze z ostatních důkazů provedených ve správním řízení učinit jednoznačný závěr, že skutkový stav zjištěný správním orgánem I. stupně ob stojí.

Další pochybení shledal krajský soud v tom, že se stěžovatel nijak nevypořádal s námitkou podjatosti vznesenou žalobcem v odvolání. Krajský soud v této souvislosti odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 – 119.

Námitkami vznesenými proti věcnému posouzení věci se krajský soud nemohl zabývat s ohledem na vyloučenou procesní pochybení.

Kasační stížností ze dne 14. 7. 2014 napadá stěžovatel rozsudek krajského soudu v celém

pokračování

rozsahu a navrhuje jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení. Odkazuje na důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně není dostatečně určitý. Správní orgán I. stupně deklaroval, že se na pozemku parcelní číslo 20 v katastrálním území Petřvaldík nachází těleso místní komunikace, konkrétně na jeho části o výměře 93 m². Tato část pozemku má samostatné parcelní číslo, pod nímž je vedena v katastru nemovitostí. Katastrální mapy jsou veřejně přístupné a konkrétní pozemek v nich lze dohledat. K dosažení jasné představy, kde se pozemek nachází, tedy není třeba mít správní spis. Ostatně správní spisy jsou po určité době skartovány. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2010, sp. zn. 8 As 20/2008, v němž shledal zdejší soud dostatečnou identifikaci pozemku parcelním číslem a uvedením katastrálního území v rozhodnutí o stavebním povolení. Stěžovatel dovozuje, že pokud je tato identifikace dostatečná pro rozhodnutí konstitutivní (stavební povolení), je tím více dostatečná pro deklaratorní rozhodnutí vydané v projednávané věci. Podpůrně též stěžovatel odkazuje na závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 2. 2007, sp. zn. 1 Asz 96/2005, který se týká formálních náležitostí rozsudku soudu ve správním soudnictví.

Podle stěžovatele § 51 odst. 2 správního řádu vyjadřuje zásadu součinnosti správního orgánu s dotčenými osobami podle § 4 odst. 3 a 4 téhož zákona. Z ustanovení § 4 odst. 3 správního řádu vyplývá, že správní orgán s dostatečným předstihem uvědomí dotčené osoby o úkonu, který učiní, je-li to potřebné k hájení jejich práv a neohrozí-li to účel úkonu. Přitom potřebnost vyrozumění je na posouzení správního orgánu. Dojde-li správní orgán k závěru, že v konkrétním případě nejsou práva dotčené osoby nijak ohrožena, nemusí dotčenou osobu o úkonu informovat za předpokladu, že tato osoba bude s výsledkem úkonu seznámena a bude jí dána možnost se k němu vyjádřit. V projednávané věci podle názoru stěžovatele k zásahu do práv žalobce nedošlo. Výpovědi svědků podle názoru stěžovatele nebylo třeba k deklarování existence místní komunikace na předmětném pozemku, neboť její trasa a fyzická existence vyplývá z geometrického plánu a skutečnost, že jde o místní komunikaci, vyplývá z jejího zařazení do pasportu pozemních komunikací zpracovaným ONV v Novém Jičíně v roce 1973. Závěr správního orgánu I. stupně tedy vyplývá z ostatních důkazů a zjištěný skutkový stav ob stojí i při odhlédnutí od svědeckých výpovědí.

Ani závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele pro nevypořádání žalobcem vznesené námitky podjatosti nepovažuje stěžovatel za správný. Stěžovatel neshledal námitku podjatosti uplatněnou řádně a včas. Námitka podjatosti nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu, proto k ní stěžovatel nepřihlížel a nepovažoval za nezbytné poučit v tomto směru žalobce vzhledem k tomu, že žalobce byl zastoupen advokátem. V souvislosti s námitkou podjatosti stěžovatel upozorňuje, že žalobou napadené rozhodnutí již bylo v pořadí třetím rozhodnutím o odvolání v předmětné věci. Stěžovatel také namítá, že usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 89/2010 – 119, na něž odkázal krajský soud, bylo vydáno až dne 20. 11. 2012. Odvolání žalobce přitom bylo stěžovateli doručeno 16. 9. 2011.

Stěžovatel rovněž uvádí, že procesní pochybení vytčená krajským soudem nejsou natolik závažná, aby mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Po odstranění procesních pochybení by správní orgán I. stupně na základě shromážděných podkladů vydal naprosto stejné rozhodnutí ve věci. Stěžovatel v té souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013, sp. zn. 8 As 54/2012 a rozsudek ze dne 4. 1. 2011, sp. zn. 2 As 80/2010.

Žalobce se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 31. 8. 2014. Kasační stížnost

považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. Předně upozorňuje, že v katastru nemovitostí je vedena pouze parcela parcelní číslo 20. Pozemek parcelní číslo 20/4 v katastrálním území Petřvaldík není v katastru nemovitostí evidován. Právě z toho důvodu je nezbytné, aby geometrický plán byl součástí rozhodnutí. Ani z výroku rozhodnutí ani z jeho odůvodnění není zřejmé, na které části pozemku parcelní číslo 20 se má těleso místní komunikace nacházet. Žalovaným citovaná judikatura na posuzovanou věc nedopadá. Geometrický plán, na který odkazuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve svém odůvodnění, nebyl žalobci nikdy doručen a není ani součástí rozhodnutí.

Dále žalobce brojí proti samotnému závěru rozhodnutí správního orgánu I. stupně, že se na pozemku parcelní číslo 20 nachází místní komunikace, která se stala součástí sítě místních komunikací. To podle něj nevyplývá z pasportu místních komunikací a nebylo o tom ani vydáno rozhodnutí ve smyslu zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění podmínek řízení. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., a jedná za něj pověřený zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je vyžadováno zvláštními právními předpisy pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy věcně projednatelná.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Přitom neshledal vady uvedené v ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V první řadě je třeba uvést, že část pozemku parcelní číslo 20 v katastrálním území Petřvaldík, na níž se dle závěrů správního orgánu I. stupně nachází těleso pozemní komunikace a jež je v geometrickém plánu označena jako „20/4“, není jako samostatná parcela vedena v katastru nemovitostí. Nejvyšší správní soud tuto skutečnost ověřil přímo v katastrální mapě katastru nemovitostí, která je dostupná z www.cuzk.cz. Ve správním spisu je obsažen pouze geometrický plán, na němž je část pozemku parcelní číslo 20 s tělesem komunikace označena jako „20/4“. Nic však nenasvědčuje tomu, že by na základě zpracovaného geometrického plánu došlo k vydání rozhodnutí o rozdělení pozemku ve smyslu § 82 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů, nebo že by došlo k zápisu rozdělení pozemku do katastru nemovitostí.

Z četné stabilizované judikatury správních soudů pak vyplývají jasné požadavky na určitost a jednoznačnost výroku správního rozhodnutí, které nepochybně dopadají také na nyní posuzovanou věc. I v tomto případě musí být výrok určitý, srozumitelný a konkrétní tak, aby ani v budoucnu nemohla vzniknout pochybnost o tom, kde zcela přesně je daná účelová komunikace na dotčených pozemcích situována a v jaké délce a šířce přes tyto pozemky vede. Určení polohy místní komunikace na části pozemku pomocí geometrického plánu je bezpochyby žádoucí, neboť zajišťuje, že poloha místní komunikace bude určena tak, aby o ní nevznikaly v budoucnu pochybnosti. Pro posuzovanou věc má zásadní význam fakt, že část pozemku parcelní číslo 20 v katastrálním území Petřvaldík, na níž se dle závěru správního orgánu nachází těleso místní komunikace, je označena jako „20/4“ pouze v geometrickém plánu, který byl zpracován ve správním řízení, nikoliv v katastrální mapě. Proto jsou pro rozhodnutí v projednávané věci nepodstatné závěry stěžovatelem citované judikatury k označování pozemků ve výroku rozhodnutí o vydání stavebního povolení. Z odůvodnění stěžovatelem citovaného rozsudku zdejšího soudu ze dne 19. 10. 2010, č. j. 8 As 20/2008 – 132, in www.nssoud.cz, totiž vyplývá, že tato judikatura se vztahuje k označení pozemků ve výroku rozhodnutí parcelním

pokračování

číslem v případě, kdy šlo o pozemky skutečně zakreslené jako parcely v katastrální mapě. Tak tomu však v posuzované věci není. Má-li být v posuzované věci rozhodnutí správního orgánu I. stupně, deklarující polohu místní komunikace, dostatečně určité (aby bylo *pro futuro* zcela zřejmé, kde se těleso místní komunikace nachází), je třeba učinit jeho součástí i předmětný geometrický plán. Je tomu tak proto, že je nezbytné zcela nezaměnitelně formulovat určitý stav, zde jednoznačně určenou polohu tělesa místní komunikace na určitém pozemku. Proto je i v posuzované věci nezbytné trvat na tom, aby odkaz na přílohu (geometrický plán) byl přímo ve výroku rozhodnutí. Odlišná by byla situace pouze tehdy, jestliže by poloha místní komunikace na pozemku byla dostatečně určitelná pouhým odkazem na parcelní číslo pozemku zaneseného v katastrální mapě. Tak tomu však v posuzované věci nebylo, neboť pozemek „20/4“ v katastrální mapě zanesen není a je vymezen pouze geometrickým plánem. Závěr krajského soudu o neurčitosti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl tedy správný. Výrok tohoto rozhodnutí musí odkazovat na přesně identifikovaný geometrický plán, který bude tvořit součást rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Stěžovatel dále zpochybnil závěr krajského soudu o pochybení správního orgánu I. stupně spočívající v tom, že neuvědomil v rozporu s ustanovením § 51 odst. 2 správního řádu žalobce o konání výslechu svědků, čímž bylo žalobci upřeno právo se tohoto výslechu účastnit. Předně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v rozhodnutí napadeném žalobou stěžovatel uvedl: *„Svědectví ‘pamětníků‘ je zcela nepochybně důležitým podkladem rozhodnutí. Výslechnutí svědkové, tedy tito pamětníci, určili přibližnou dobu, kdy již předmětná pozemní komunikace nepochybně existovala a sloužila dopravním účelům. Prokázali rovněž postupné úpravy povrchu komunikace, resp. přerod kamenité cesty na asfaltovou vozovku. Podstatné je pak jejich shodné vyjádření, že se trasa této místní komunikace v průběhu let neměnila.“* Stěžovatel tedy považoval závěry vyplývající ze svědeckých výpovědí za podstatné pro meritorní rozhodnutí ve věci. Proto nelze než odmítnout argumentaci stěžovatele, kterou význam těchto svědeckých výpovědí pro rozhodnutí ve věci nyní bagatelizuje.

Krajský soud se ve svém rozsudku nezabýval, s ohledem na procesní pochybení stěžovatele, meritorním posouzením otázky existence místní komunikace na předmětném pozemku, ani Nejvyšší správní soud se tedy nemůže zabývat touto otázkou. S ohledem na to by bylo předčasné uvádět závěry ohledně toho, zda je možné (jak uvádí stěžovatel v kasační stížnosti) pouze z faktu, že místní komunikace byla zanesena v pasportu pozemních komunikací z roku 1973, dovést, že jde skutečně o místní komunikaci ve smyslu nyní platného zákona o pozemních komunikacích. Z výše citovaného odůvodnění rozhodnutí stěžovatele je však zcela zřejmé, že stěžovatel založil své rozhodnutí z podstatné části i na předmětných výpovědích svědků.

Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. například rozsudky ze dne 29. 5. 2014, č. j. 5 Azs 2/2013 – 26, nebo ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012 – 40) je smyslem ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu umožnit účastníkům řízení, aby mohli být přítomni při provádění důkazů, nebylo-li k jejich provedení nařízeno ústní jednání. V případě výslechu svědků tak mohou například komplexně všemi vjemy vnímat výpověď svědka a v návaznosti na to se k ní detailněji vyjádřit jako k důkazu. Mohou také bezezbytku realizovat svá procesní práva, včetně oprávnění klást vyslychanému svědku otázky a konfrontovat ho tak se svojí skutkovou verzí. Nelze tedy dát zapravdu argumentaci stěžovatele založené na názoru, že v projednávané věci nemohlo dojít znemožněním účasti u výslechu svědků k zásahu do práv žalobce. Tímto pochybením správního orgánu zjevně došlo k zásahu do procesních práv žalobce jako účastníka řízení. Výklad předestřený stěžovatelem popírá smysl ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, který vyplývá z výše citované judikatury. Též je třeba zdůraznit, že ani výslovné znění § 51 odst. 2 správního řádu nepočítá s tím, že by správní orgán nejprve posuzoval, zda je potřebné účastníka vyzvat k provedení důkazů mimo ústní jednání či nikoliv; citované

ustanovení správního řádu nedává správnímu orgánu pro takovou úvahu prostor. Závěr krajského soudu o procesním pochybení správního orgánu I. stupně, spočívajícím v porušení § 51 odst. 2 správního řádu, proto považuje Nejvyšší správní soud rovněž za správný.

Nejvyšší správní soud aprobuje také závěr krajského soudu, že rozhodnutí stěžovatele je vadné i z důvodu opomenutí námitky podjatosti vznesené žalobcem v odvolání. Obdobnou procesní situaci, jaká nastala ohledně námitky podjatosti v projednávané věci, Nejvyšší správní soud posuzoval v rozsudku ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010 – 152. V tehdy posuzované věci byla námitka podjatosti vznesena účastníkem řízení rovněž v odvolání a odvolací správní orgán měl za to, že byla uplatněna opožděně. Nejvyšší správní soud dospěl v citovaném rozsudku k závěru, že: *„formulaci ‘k námitce se nepřihlédne’ je (...) nutno vykládat ve spojitosti s dalšími ustanoveními správního řádu, a to tak, že se v případě, kdy není námitka podána bez zbytečného odkladu, o takové námitce nerozhoduje samostatným usnesením. Účastník, který námitku podjatosti podá „opožděně“, pouze ztrácí procesní „privilegium“ kvalifikovaného rozhodnutí o takové námitce, ale to neznamená, že by se skutečnostmi, které v ní uvede, neměl příslušný správní orgán vůbec zabývat. Je tomu tak proto, že podjatost nastává přímo ze zákona při splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 1 správního řádu z roku 2004 (rozhodnutí o podjatosti určité úřední osoby má pouze deklaratorní charakter). Dojde-li tedy správní orgán k závěru, že účastník řízení neuplatnil námitku podjatosti „bez zbytečného odkladu“, sdělí mu, že nebude o jeho námitce rozhodovat usnesením, ale bude s ní nakládat jako s neformálním podnětem, na jehož základě tvrzenou podjatost úřední osoby z moci úřední prověří. Pokud na základě takového prověřování tvrzené podjatosti dospěje správní orgán k závěru, že je skutečně dána podjatost některé z úředních osob, bude na místě postupovat podle § 14 odst. 4 uvedeného zákona (tzn. určit jinou úřední osobu). Pokud je taková ‘opožděná’ námitka vznesena až v odvolání a odvolací správní orgán dospěje k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno podjatou úřední osobou, pak je nutno na takové vydání rozhodnutí nahlížet jako na vadu řízení, která podle § 89 odst. 2 zpravidla bude důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí“* Z uvedeného je zřejmé, že v nyní posuzované věci nepostupoval stěžovatel správně, pokud se námitkou podjatosti v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nezbyval pouze proto, že ji vyhodnotil jako opožděnou. Neobstojí ani kasační námitka stěžovatele, že žalobce byl v řízení zastoupen advokátem, protože nepovažoval stěžovatel za nutné účastníka „poučit“, že k námitce podjatosti nebude přihlížet. Ze závěrů judikatury tohoto soudu vyplývá, že nesprávnost způsobu, jakým stěžovatel naložil s námitkou podjatosti vznesenou žalobcem, nesouvisí s (ne)dodržením poučovací povinnosti stěžovatele vůči žalobci. Jedná se o nesprávný postup ohledně námitky podjatosti vznesené žalobcem jako takový, přičemž tento nesprávný postup z hlediska jeho důsledků odpovídá opomenutí odvolací námitky stěžovatelem. Z tohoto pohledu tedy není pro posouzení věci relevantní, zda byl žalobce zastoupen ve správním řízení advokátem.

Stěžovatel se v kasační stížnosti rovněž vymezil proti tomu, že krajský soud aplikoval na projednávanou věc judikaturní závěry, které vznikly až po datu vydání správních rozhodnutí. K tomu je třeba poznamenat, že přístup k aplikaci judikatury je zpravidla takový, že (i pokud se jedná o změnu judikatury) jsou krajské soudy povinny judikaturu Nejvyššího správního soudu reflektovat od okamžiku jejího vydání, a to ve všech již probíhajících a v budoucnu zahájených řízeních (srovnej například rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 – 86). Uvedená námitka stěžovatele tedy není důvodná.

Nejvyšší správní soud se konečně neztotožnil ani s námitkou stěžovatele, že nebylo nutné napadené rozhodnutí rušit, neboť po odstranění procesních pochybení by správní orgán I. stupně vydal naprosto shodné rozhodnutí. Zde je třeba upozornit, že zejména vadu řízení spočívající v neurčité formulaci výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nelze odstranit jinak, než zrušením tohoto rozhodnutí a vydáním nového rozhodnutí, jehož výrok bude dostatečně určitě formulován. Ani u ostatních zrušovacích důvodů nelze s tímto názorem stěžovatele souhlasit. Nelze totiž předvídat, jaká skutková zjištění správní orgán I. stupně dovodí

pokračování

z opakovaných výsledků svědků poté, co bude (v souladu se zákonem) žalobci umožněno se výsledku účastnit a klást svědkům otázky. Též nelze předvídat, jaké závěry učiní stěžovatel ohledně námitky podjatosti vznesené žalobcem v odvolání.

Lze tedy uzavřít, že kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) ani d) s. ř. s. nebyly dány. Nejvyšší správní soud proto posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo náleží žalobci, neboť byl v řízení o kasační stížnosti úspěšný. V řízení o kasační stížnosti byl žalobce zastoupen advokátem Mgr. Romanem Krakovkou. Zástupce žalobce učinil ve věci jeden úkon právní služby, a sice vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 31. 8. 2014 [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/ 1996 Sb., advokátní tarif]. Za tento úkon právní služby náleží odměna ve výši 3.100 Kč za jeden úkon právní služby [§ 6 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 advokátního tarifu] a za náhradu hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Náhradu za DPH zdejší soud žalobci nepřiznal, neboť zástupce žalobce nepředložil soudu osvědčení o registraci k DPH a ani ve spise krajského soudu se toto osvědčení nenachází. Celkově tedy náleží žalobci v řízení o kasační stížnosti náhrada nákladů ve výši 3.400 Kč. Tuto náhradu je stěžovatel (žalovaný) povinen žalobci zaplatit do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce (§ 64 s. ř. s., § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2015

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu